

Brigita. (Zajoka in odhiti na levo.) Dora!
Moja sladka prijateljica, ti si umrla? Ah da,
tako se razhajamo po svetu! Dora! —

Baronovka. Umrla je? Slišala sem o
njej, kako je bila dobra deklica. Bog ji daj
dobro!

Jelen. (Pogleda kvišku šepetaje.) Bog ji daj
dobro!

Župnik (baronovki.) Iz srca Vam čestitam.
Brigita ni samo plemenitega rodu, ampak
tudi plemenite duše. Bog vaju blagoslovi!

Zavesa pade.

GRIŠA:

POJE, POJE V MRAK...

Poje, poje v mrak
v daljavi klavir razigran —
kot bil bi življenja zanj
danes poslednji dan...

In zunaj se šeta pomlad,
vesela in srečna vsa —
cvetje mi siplje v naročje
in v mojo se dušo smehlja.

Kako je težak ta smeh
ko v duši noč leži —
ko pesem mi vsaka o jugu,
o lepših mi dneh govori...

Umolkni rajši klavir,
kaj družega mi zapoj —
kako je vse žalostno danes,
kako je vse mrtvo nocoj!...

GRIŠA:

MOČ.

Pred mojimi dnevi
bežijo mrakovi —
kot splašeni vranci
beže pred volkovi...

Pred klici mogočnimi
moje mladosti
izginjajo v večnost
vse temne bridkosti.

Vse težke prevare
je noč zagrnila —
in blede obraze
je vzela gomila...

Pred mano so cilji —
življenje in cvetje —
in v duši je moji
smeh, sreča in petje!...

